



Referanser: KR 18/25, KR 65/24, KM 10/24, KM 5/23, KM 10/22, KR 27/22, KR 85/20

Arkivsak: 24/02672-5

Regler om fellesordninger innen digitalisering, personvern og informasjonssikkerhet i Den norske kirke

Sammendrag

Denne saken følger opp Kirkemøtets vedtak i sak KM 10/24 *Organisasjonsutvikling – strategi for fellesløsninger i Den norske kirke* og sak KR 65/24 om høring av forslag til *regler om fellesordninger innen digitalisering, personvern og informasjonssikkerhet*.

Forslaget innebærer at Kirkemøtet regelfester hovedtrekkene i dagens samstyringsmodell for digitalisering, tilslutningsavtalene til fellesordningen for personvern og informasjonssikkerhet, felles prinsipper for dataforvaltning og at Kirkerådet pålegges videre regelarbeid.

I denne sammenheng brukes begrepet fellesordninger om styringsmodell, prinsipper for dataforvaltning og fellesløsninger. Begrepet fellesløsninger brukes om felles digitale verktøy/systemer.

Kirkerådet har behandlet høringssvarene. Helhetsinntrykket er at høringsinstansene er positive. Høringsinstansene er svært positive til at kirken samler seg om digitale fellesløsninger. Det vektlegges at de bidrar til effektivisering, mindre dobbeltarbeid, bedre kommunikasjon og bedre personvern og informasjonssikkerhet. Ingen av spørsmålene i høringen har fått klar overvekt av negativ respons. På et par av forslagene er høringssvarene delt på midten. I disse forslagene trekker høringssvarene fra fellesrådene og de som uttaler seg på vegne av disse, i negativ retning. Det gjelder spørsmålet om å formalisere dagens samstyring som en forpliktende fellesordning (høringsforslaget § 1), samt spørsmålet om å gi

digitaliseringsutvalget mandat til å definere hva som skal være obligatoriske fellesløsninger (høringsforslaget § 5 siste ledd).

Det uttrykkes bekymring rundt økonomi, konsekvenser i forhold til samarbeid med kommunen, soknenes medvirkning og usikkerhet rundt Kirkemøtets hjemmelsgrunnlag til å regelfeste noe som binder soknene. Flere høringsinstanser vektlegger også viktigheten av god opplæring og brukerstøtte.

Etter gjennomgang av hørings svarene og tilbakemeldinger på utkast til denne saken, har Kirkerådet lagt til en ny formålsparagraf og fjernet høringsforslaget § 5 siste ledd som omtalte digitaliseringsutvalgets mandat til å definere obligatoriske fellesløsninger.

Hensiktene med å legge inn en formålsparagraf er å vise tilbake til målsettingene som Kirkemøtet allerede har vedtatt og å understreke viktigheten av å komme videre i dette arbeidet. Den norske kirke må være forberedt på endrede økonomiske rammebetingelser og være forberedt på det digitale trusselbildet som stadig blir mer avansert. For å kunne møte forventningene fra de som benytter kirkens tilbud og for å få til en effektiv samstyring, trenger kirken en formelt forankret og hensiktsmessig samstyringsmodell, kostnadseffektive løsninger, god opplæring, og at alle følger lik praksis for håndtering av data. Det vil være lokalkirken og kirkens medlemmer og tilhørende som vil ta ut de aller fleste gevinstene av de fellesløsningene kirken samler seg om. Kirkerådets administrasjon vil spille en viktig rolle for å understøtte digitaliseringsarbeidet. Avtalebaserte ordninger er ressurskrevende for alle involverte organer, og særlig for kirkens nasjonale organer. Dette vil redusere kapasiteten til utvikling av digitale fellesløsninger, noe som vil gjøre kirken mer sårbar og mindre i stand til å møte omstillingsbehov. Det er nødvendig at hele kirken tar et større ansvar sammen. En videreutvikling og regelfesting av dagens samstyringsmodell legger til rette for dette.

Det opprinnelige forslaget i § 5 siste ledd som omtalte digitaliseringsutvalgets mulighet for å definere obligatoriske fellesløsninger er fjernet. Flere høringsinstanser har vært urolige for at digitaliseringsutvalget sammen med Kirkerådet, «presser igjennom» fellesløsninger som felle rådene ikke har økonomi til å dekke eller ikke ønsker å benytte. Kirkerådet anerkjenner signalene om at pålegg av løsninger vil kunne skape motkrefter og påvirke dagens gode samarbeid og samstyring i negativ retning. I nærmeste fremtid vil det allikevel være behov for å samordne praksis og fellesløsninger rundt arbeid knyttet til dåp, konfirmasjon, vigsel, begravelse og gudstjenester samt data knyttet til ansatte, rådsmedlemmer, andre kontakter og medlemmer. Her er det store muligheter for bedre selvbetjening, deling av data og høyere datasikkerhet. Mye av dette arbeidet kan støttes på forskrift om Den norske kirkes medlemsregister, men også her trengs bred forankring og bedre og utvidet regulering i forhold til dagens regelverk. De reglene denne saken inneholder, skal gi kirken de styringsverktøyene og -prinsippene som er nødvendige for å ta gode valg fremover og sikre at nye regler som etableres, understøtter fellesløsningene og god praksis. Dette omtales gjerne som digitaliseringsvennlig regelverk.

Noen av høringsinstansene har uttrykt bekymring for at fellesrådene ikke er involvert i oppnevning av representanter for kirkevergene til digitaliseringsutvalget. Det er derfor lagt til et forslag i paragrafen som omhandler digitaliseringsutvalget, at de kirkelige fellesrådene og Hovedorganisasjonen KA skal involveres i utformingen av reglene om sammensetning, oppnevning og oppgaver. Kirkerådet mener det er naturlig å videreføre dagens praksis med at fellesrådene har flertall i digitaliseringsstyret og at kirkevergene oppnevnes gjennom et valg i regi av Norges kirkevergelag. Flere høringsinstanser uttrykker at soknenes representanter til digitaliseringsutvalget bør ha en forankring i soknenes organer. Dette er noe som må konkretiseres i det videre arbeidet med utformingen av nærmere regler om utvalgets oppnevning.

For øvrig opprettholdes forslaget til regler, med noen mindre justeringer.

Forslag til vedtak

1 Kirkerådet anbefaler Kirkemøtet å fastsette følgende regler om fellesordninger innen
2 digitalisering, personvern og informasjonssikkerhet:

3

4 § 1. *Formål*

5 Formålet med disse reglene er å

- 6 a. legge til rette for at ressurser kan flyttes fra administrative oppgaver til Den
7 norske kirkes kjerneoppgaver slik at kirken kan nå sine primære mål
- 8 b. legge til rette for at Den norske kirke tar i bruk digitale fellesløsninger som
9 gjør kirken tilgjengelig for medlemmer og tilhørende, og bidrar til å bygge en
10 god og samlende kultur i hele kirken
- 11 c. sikre bredt lokalt medeierskap til digitale fellesløsninger gjennom involvering
- 12 d. sikre god datakvalitet, personvern, informasjonssikkerhet og universell
13 utforming ved at alle enheter benytter felles praksis.

14

15 § 2. *Digitaliseringsutvalg*

16 Digitaliseringsutvalget organiserer og samordner felles digitaliseringsarbeid i
17 Den norske kirke. Utvalget består av ansatte ledere i lokale, regionale og nasjonale
18 kirkelige organer. Også andre medlemmer kan oppnevnes. Sammensetningen skal
19 sikre representativ deltakelse fra soknene. Kirkerådet gir nærmere regler om
20 utvalgets sammensetning, oppnevning og oppgaver. De kirkelige fellesrådene og
21 Hovedorganisasjonen KA skal involveres i utformingen av disse reglene.

22

23 § 3. *Sikkerhetsutvalg for personvern og informasjonssikkerhet*

24 Den norske kirkes sikkerhetsutvalg for personvern og informasjonssikkerhet
25 (sikkerhetsutvalget) gir felles retningslinjer og råd om personvern og
26 informasjonssikkerhet til kirkelige organer, og fører kontroll med at lovkrav på disse
27 områdene blir fulgt. Sikkerhetsutvalget består av ansatte i lokale, regionale og
28 nasjonale kirkelige organer. Også andre medlemmer kan oppnevnes. Kirkerådet gir
29 nærmere regler om utvalgets sammensetning, oppnevning og oppgaver.

30

31 Rettssubjektet Den norske kirke og soknene (ved de kirkelige fellesrådene og
32 menighetsrådene med fellesrådsfunksjoner) finansierer i fellesskap stillinger
33 (herunder personvernombud), tiltak og oppgaver i regi av sikkerhetsutvalget.
34

35 Digitaliseringsutvalget fastsetter den økonomiske rammen for arbeidet til
36 sikkerhetsutvalget.
37

38 § 4. *Personvernombud*

39 Den norske kirke har et felles personvernombud som ivaretar oppgaver etter
40 personvernlovgivningen på vegne av alle kirkelige organer. Kirkerådet ansetter og
41 har arbeidsgiveransvar for personvernombudet.
42

43 § 5. *Felles behandlingsansvar*

44 Soknene og rettssubjektet Den norske kirke har felles behandlingsansvar, jf.
45 personvernforordningen artikkel 26, i forbindelse med medlems- og
46 publikumskontakt Den norske kirke har som trossamfunn. Kirkerådet gir nærmere
47 regler om de behandlingsansvarliges respektive ansvar og roller.
48

49 § 6. *Dataforvaltning i Den norske kirke*

50 Følgende prinsipper skal legges til grunn for forvaltning av data i soknene og
51 rettssubjektet Den norske kirke:

- 52 a. Data som samles inn skal være korrekte, fullstendige, tilgjengelige og aktuelle
53 når medlemmer, rådsmedlemmer, frivillige, ansatte og andre brukergrupper
54 trenger dem.
- 55 b. Data og informasjon skal behandles i tråd med krav til personvern og
56 informasjonssikkerhet.
- 57 c. Data som kirken registrerer og forvalter, skal kunne gjenbrukes av alle
58 enheter når det foreligger behandlingsgrunnlag for dette. Kirkelige organer
59 utøver derfor eierskap og ansvar for data i fellesskap.
- 60 d. Data skal primært lagres i fellesløsninger.
61

62 Kirkerådet gir nærmere regler om krav til hva som skal registreres, hvor data
63 skal registreres, og når de skal registreres.
64

65 § 7. *Ikrafttredelse*

66 Reglene trer i kraft fra 1. januar 2026.

Saksorientering

1. Bakgrunn

Forslagene i denne saken er nødvendige for å møte Den norske kirkes utfordringer: stadig større krav til effektivisering, en aktiv og inkluderende medlemskontakt og at flest mulig av kirkens ressurser brukes til kjerneoppgaver. Den norske kirke har i lang tid arbeidet med digitalisering. Arbeidet har blant annet skjedd gjennom en

avtale- og konsensusbasert samarbeidsmodell med representanter fra fellesråd, Kirkerådet og Hovedorganisasjonen KA i et felles digitaliseringsstyre og sikkerhetsutvalg for personvern og informasjonssikkerhet.

Til tross for godt samarbeid har kirken fortsatt for mange parallelle løsninger som brukes til samme oppgave. Rutiner og praksis varierer, og innsamlet data blir ikke gjenbrukt eller har varierende kvalitet. Dette er kostbart, lite effektivt, truer informasjonssikkerheten og fører til unødvendige forskjeller både for menigheter og folk som er i kontakt med kirken. Kirkemøtet ba derfor om forslag til et mer permanent rammeverk for digitaliseringsarbeidet:

Kirkemøtet vedtok i sak KM 10/24 *Organisasjonsutvikling – strategi for fellesløsninger i Den norske kirke*:

«Kirkemøtet har som målsetting at ressurser kan flyttes fra administrative oppgaver til kirkens kjerneoppgaver. Kirkemøtet vil derfor at Den norske kirke tar i bruk fellesløsninger som gjør kirken tilgjengelig for alle medlemmer og bidrar til å bygge en god og samlende kultur i hele kirken.»

I vedtakets punkt 3 heter det:

- «. Kirkemøtet vil legge til rette for mer samhandling i hele kirken:
- a. Kirkemøtet anerkjenner betydningen av dagens godt fungerende samstyringsmodell for digitalisering, og ber om at denne videreutvikles.
- b. For å utnytte kapasitet og ressurser best mulig, ber Kirkemøtet om at det utarbeides et mer permanent rammeverk for styring og organisering av digitaliseringsarbeidet slik at det blir godt forankret i regelverk.
(...)»

Og i punkt 4:

«Kirkemøtet ber om at det utarbeides forslag til et digitaliseringsvennlig regelverk og felles praksis som alle enheter benytter, for å sikre god datakvalitet, personvern, informasjonssikkerhet, universell utforming og måloppnåelse. Kirkemøtet ønsker at data deles og eies i fellesskap i Den norske kirke og at det legges til rette for at data skal kunne gjenbrukes.»

Kirkerådet har utviklet et forslag til regelverk for å følge opp Kirkemøtets vedtak. Kirkerådet vedtok i sak KR 65/24 i september 2024 å sende ut en [høring om regler for fellesordninger innen digitalisering, personvern og informasjonssikkerhet i Den norske kirke](#).

1.1. Fellesløsninger (digitale verktøy)

Fellesløsninger er nødvendige for å gi kirkens medlemmer et godt tilbud og kirkens ansatte gode arbeidsverktøy. Menighetenes dialog med medlemmer, og folks behov for selvbetjeningsløsninger, krever god forvaltning av kontaktinformasjon (til både medlemmer og andre). Dette gjelder data som e-post, telefonnummer, adresse, interesser og relasjoner. Slik informasjon er sentral for målrettet kommunikasjon og for å overholde personvernkrav.

En felles e-postadresse (kirken.no/kyrkja.no) for alle ansatte i Den norske kirke vil bidra til trygg og entydig kommunikasjon. Felles kalender vil gjøre det enklere å avtale med kolleger i hele kirken. Felles Teams gir sikker kommunikasjon, deling og redigering av dokumenter på tvers av ulike enheter innad i trossamfunnet. Én pålogging til alle fellesløsningene er både brukervennlig, sikkert og tidsbesparende. Med ansatt- og organisasjonsregisteret (ANSORG) på plass vil informasjon fra dette gjøre det enklere å gjennomføre valg av ansatte til bispedømmerrådet og Kirkemøtet, å gi riktige tilganger til fellesløsninger, å gjennomføre medarbeiderundersøkelser og å sende informasjon til faggrupper på tvers. I dag har ansatte ulike pålogginger, ulik e-post og kalender – i en del tilfeller som del av kommunens systemer – og bruker Teams fra ulike organisasjoner som ikke henger sammen.

Fellesløsninger og krav til dataforvaltning vil også styrke informasjonssikkerheten.

1.2. Fellesordninger (styringsmodell, prinsipper for dataforvaltning og fellesløsninger)

Forslagene bygger på erfaring med dagens samstyringsmodell og behov i lokale staber for å effektivisere arbeidsprosesser og for digitale fellesløsninger slik at en kan bruke mer tid med mennesker og på kirkens samfunnsoppdrag. Hensikten med forslagene er å forankre samstyringen i kirkens nasjonale, demokratisk valgte organer (Kirkemøtet og Kirkerådet), og at den reelle samstyringen skjer i utvalg med bred og representativ sammensetning av administrative representanter for soknene og rettssubjektet Den norske kirke.

Soknet er den grunnleggende enheten i Den norske kirke og har autonomi som eget rettssubjekt (trossamfunnsloven § 11). Samtidig har Kirkemøtet myndighet til å gi nærmere bestemmelser om kirkens organisering. Kirkerådet iverksetter Kirkemøtets beslutninger og leder kirkens arbeid på nasjonalt nivå (kirkeordning for Den norske kirke § 30). Digitaliseringsseksjonen i Kirkerådet er kirkens motor i arbeidet med digitale fellesløsninger og sørger for koordinering og faglig kompetanse. Kirkerådet er også systemeier for de aller fleste digitale fellesløsningene og har dermed ansvar for at disse ivaretar behov i hele Den norske kirke. Kirkerådet legger til grunn at det som foreslås i denne saken, ligger innenfor Kirkemøtets organiseringskompetanse.

Forslagene regelfester eksisterende samarbeid og avtalte ordninger og bygger videre på dette. Dette er av betydning for å koordinere også det viktige nasjonale digitaliseringsarbeidet Hovedorganisasjonen KA utøver på feltet.

Det foreslås å kalle digitaliseringsutvalget for utvalg istedenfor styre, for å skille det fra de folkevalgte organene med styringsoppgaver og styrefunksjoner i Den norske kirke. Dagens digitaliseringsstyre har ikke et eget budsjett som vedtas, men gir innspill til digitaliseringsbudsjettene til Kirkerådet og Hovedorganisasjonen KA. Dette taler også for å endre navnet fra styre til utvalg.

2. Høringen

Høringen ble sendt til alle kirkelige fellesråd og menighetsråd med fellesrådsfunksjoner, alle bispedømmerådene, Norges kirkevergelag, Hovedorganisasjonen KA, arbeidstakerorganisasjonene i KA-området og Nettverk for fellesrådsledere. Spørsmål i høringen var knyttet til noen overordnede problemstillinger, og til de fem paragrafene i regelforslaget. Nedenfor følger oppsummering av dette, fordelt på spørsmålene i høringen, med Kirkerådets vurderinger.

Det kom inn totalt 109 høringssvar. Av disse var det 8 menighetsråd, 79 kirkelige fellesråd inkludert menighetsråd med fellesrådsfunksjoner (heretter omtales alle disse som fellesråd), 7 bispedømmeråd, 4 fagforeninger og 3 organisasjoner. I tillegg kom det inn enkeltstående svar, bl.a. fra Nettverk for fellesrådsledere. Alle høringssvarene er tilgjengelig på kirken.no/høringer.

Digitaliseringsstyret, programstyret og den nasjonale referansegruppen med representanter for de tillitsvalgte har også gitt innspill til denne saken.

Svarprosenten for fellesrådene er på 23 % (79 svar av 349 mulige) og disse er fordelt slik:

Medlemmer	Antall fellesråd og menighetsråd med fellesrådsfunksjoner	Besvarelser	Svarprosent
Under 10 000	260	41	16 %
Mellom 10 000 og 25 000	62	19	31 %
Over 25 000	27	19	70 %
Sum	349	79	23 %

Svarprosenten kunne med fordel vært høyere – særlig fra de minste fellesrådene. 75 % av alle fellesråd er små med under 10 000 medlemmer. Samtidig er det forståelig at staber i små fellesråd ikke prioriterer å forberede rådet på å gi høringssvar.

2.1. Overordnede spørsmål

2.1.1. Høringsinstansenes syn

Spørsmål A. *Hvor viktig mener du det er at kirken samler seg om digitale fellesløsninger (felles digitale verktøy)? (1 er lite viktig, 6 er veldig viktig)*
92 % gir positiv skår (4-6) og av disse er det 82 % som gir skår 5 eller 6.

Det er stor enighet om behovet for digitale fellesløsninger i kirken, og at det er viktig å samle seg om disse.

Spørsmål B. Hva i denne saken om fellesordninger innen digitalisering er du mest positiv til?

Her har 103 høringsinstanser gitt kommentarer.

Flere peker på viktigheten av å ha en felles plattform, «grunnmur», for kirkens IKT-løsninger som skal bidra til effektivisering, mindre dobbeltarbeid, bedre kommunikasjon og sikre personvern og informasjonssikkerhet. Nasjonal satsing bidrar til profesjonalisering av utvikling av brukerorienterte tjenester. Kristent arbeid blant blinde og svaksynte (KABB) og kirkens råd for personer med funksjonsnedsettelse peker på at digitale fellesløsninger gjør det lettere å ivareta krav til universell utforming og gjør det enklere for personer med funksjonsnedsettelse å delta i kirkens aktiviteter.

I høringssvarene fokuserer de fleste på effekter av selve de digitale verktøyene (fellesløsningene), og i mindre grad på forslagene til styring (fellesordningene) som denne saken gjelder. Samtidig er det flere som trekker frem det positive i at kirken samler seg om bedre styring innen personvern- og informasjonssikkerhet.

Spørsmål C. Hva i denne saken om fellesordninger innen digitalisering synes du er mest utfordrende?

Her har 100 høringsinstanser gitt kommentarer.

Her er det soknenes og fellesrådenes økonomi, autonomi og forholdet til kommunen, som går igjen. Det er usikkerhet rundt finansieringsmodeller. Hvem skal bære kostnadene for opplæring og innføring av nye systemer? Flere fellesråd peker på at de har gode avtaler med kommunen, og lett tilgjengelig brukerstøtte der. Samtidig pekes det på at flere kommuner ønsker å avvikle slike tjenesteytingsavtaler da kirken ikke er en del av deres organisasjon.

Det uttrykkes også usikkerhet om hvor langt Kirkemøtet (KM) og Kirkerådet (KR) kan gå i å etablere en styringsordning for digitaliseringsarbeidet, hvilken myndighet som kan legges til de organene som blir opprettet og hvor langt en kan gå i å pålegge bruk av fellesløsninger. Det pekes på at styringsstrukturen i forslaget ikke er basert på demokratisk sammensetning, særlig knyttet til bekymring for at soknets organer ikke blir involvert. Flere høringsinstanser er opptatt av at digitale fellesløsninger bør utvikles gjennom frivillige avtaler mellom «likeverdige parter», som i dag, eventuelt basert på at den enkelte enheten gir fellesorganet fullmakt til å bestemme for seg.

Det er også pekt på at forslaget går langt når prinsippene som ble foreslått i § 5, skal gjelde «all forvaltning av data». Noen mener forslaget her trenger presisering og avgrensninger.

Det påpekes også at det må tas hensyn til de ansattes behov for omstilling. Implementering av fellesordninger krever betydelig innsats fra ansatte, både i form av tid, ressurser og tilpasning til nye arbeidsmetoder.

Kautokeino menighetsråd med fellesrådsfunksjoner tar opp betydningen av å kunne velge å skrive på samisk.

Spørsmål R. Har du andre kommentarer til saken?

Her har 61 høringsinstanser gitt kommentarer.

Svarene her viser mye av det samme som på spørsmål B og C. De fleste er positive til fellesordninger og fellesløsninger, og vektlegger viktigheten av å jobbe videre med finansieringsmodeller og lokal forankring. Som under spørsmål B og C, kommenterer flere hva de ønsker og forventer knyttet til konkrete fellesløsninger (digitale verktøy), som behovet for brukerstøtte og opplæring.

Selv om de fleste er positive til fellesordninger, er det flere som har motforestillinger knyttet til å gjøre fellesløsninger obligatoriske dersom det medfører at fellesrådene må betale for disse. Dette gjelder særlig små fellesråd og fellesråd med kommunale tjenesteytingsavtaler. Flere har også motforestillinger knyttet til obligatoriske løsninger fordi det oppleves som et inngrep i beslutningsmyndigheten til soknene/kirkelige fellesråd.

Når det gjelder obligatoriske fellesløsninger uttrykker andre at digitaliseringsutvalget som er foreslått, vil være egnet til å ha et slik mandat ut fra sin sammensetning. Flere mener imidlertid at *ordningen* da heller må/bør være avtalebasert, eller at rettssubjektene må gi fullmakt til å ta slike avgjørelser i det enkelte tilfellet. Flere vektlegger derfor viktigheten av å jobbe videre med finansieringsmodeller og lokal forankring.

Noen av de som mener at arbeidet med fellesordninger helt eller delvis bør være avtalebasert, knytter dette til Kirkemøtets beslutningsmyndighet. Asker kirkelig fellesråd skriver i denne sammenheng:

«Imidlertid er det ingen reell representasjon fra soknets organer på Kirkemøtet. Det er avgjørende at dataforvaltning, strategiske beslutninger og avgjørelser med budsjettmessige konsekvenser er grundig forankret i de ansvarlige forvaltningsorganene. Dermed er det helt nødvendig at dette viktige arbeidet utgår fra en avtale mellom soknets organer og rettssubjektet Den norske kirke. Avtalen må regulere mandat og sammensetning, og den må sikre en soknets organer reell innflytelse.»

Eigersund kirkelige fellesråd er kritiske til «at soknene ved fellesrådene, i liten grad er med i beslutningsprosessene i saker som griper direkte inn i driften av virksomhetene.»

Hovedorganisasjonen KA uttrykker blant annet:

«Vårt generelle utgangspunkt er at kostnadene til obligatoriske løsninger må dekkes av den instans som gjør vedtak om pålegg om bruk, mens frivillige, avtalebaserte løsninger (som eksempelvis felles personvernombud) i større grad kan finansieres i fellesskap.»

Det er også kommentert at det kan være vanskelig for rådsmedlemmer å skjønne konsekvensene av å være enig eller uenig i de ulike høringspørsmålene.

2.1.2. Kirkerådets vurdering

Kirkerådet ser det som svært positivt at de aller fleste mener det er nødvendig at kirken samler seg om digitale fellesløsninger, uavhengig av hva en mener om *hvordan* dette bør gjøres.

Kirkerådet oppfatter at spørsmålet er om virkemidlene denne saken inneholder, er nødvendige for å realisere det de aller fleste er enige om. Er det nødvendig med styringsorganer som har kompetanse til å forplikte hele trossamfunnet? Trenger kirken felles spilleregler for datakvalitet som sikrer gjenbruk, effektivisering og tilstrekkelig informasjonssikkerhet? Holder det med frivillighet og at løsningene er attraktive og billige nok? Og vil mange fastholde frivillighet og «retten til å si nei» uansett hvordan samstyringsorganene er sammensatt og forankret i soknets organer?

Noen svar tyder på at høringsinstansen ikke nødvendigvis er skeptisk til forslagene isolert sett, men at en ikke ser at de foreslåtte rammene ivaretar soknenes muligheter til å være med å bestemme om digitale fellesløsninger. Det kan virke som at flere av høringsinstansene ikke er kjent med hvordan fellesråd/sokn er svært godt representert i organene i den eksisterende samstyringsmodellen: digitaliseringsstyret, porteføljerådet, sikkerhetsutvalget og de fem områdegruppene. Kirkerådet erkjenner at det er behov for mer kommunikasjon om dette.

Kirkerådet fastholder at de foreslåtte reglene er nødvendige for å nå kirkens overordnede mål, og for å legge til rette for fellesløsninger som det er stor enighet om behovet for. Kirkerådet mener det er avgjørende å komme videre i digitaliseringsarbeidet. Kirken må være forberedt på endrede økonomiske rammebetingelser og være forberedt på det digitale trusselbildet som stadig blir mer avansert. For å kunne møte forventningene fra de som benytter kirkens tilbud og for å få til en effektiv samstyring, trenger kirken en formelt forankret og hensiktsmessig samstyringsmodell, kostnadseffektive løsninger, god opplæring, og at alle følger lik praksis i håndtering av data. Det vil være lokalkirken og kirkens medlemmer og tilhørende som vil ta ut de aller fleste gevinstene av de fellesløsningene kirken samler seg om. Kirkerådets administrasjon vil spille en viktig rolle for å understøtte hele digitaliseringsarbeidet. Avtalebaserte ordninger er svært ressurskrevende for kirkens nasjonale organer og vil gjøre at utviklingstakten i digitaliseringsarbeidet reduseres, noe som vil gjøre kirken mer sårbar og mindre i stand til å møte omstillingsbehov. Det er nødvendig at hele kirken tar et større ansvar sammen. En videreutvikling og regelfesting av dagens samstyringsmodell legger til rette for dette.

Det er etter Kirkerådets vurdering særlig nødvendig å gi digitaliseringsutvalget en forankring i regler. I dag foreligger det ingen formell forankring av samstyringsmodellen ut over den avtalebaserte ordningen innen personvern og informasjonssikkerhet (tilslutningsavtalen). Se mer om dette under punkt 2.2.2. nedenfor.

Kirkerådet er enig med høringsinstansene som fremhever at fellesordninger innen digitalisering, personvern og informasjonssikkerhet må sikre innflytelse fra alle rettssubjektene i Den norske kirke og at avgjørelser om fellesløsninger må tas med hensyn til variasjonene i geografi, medlemstall og ansattressurser og økonomiske muligheter (herunder kommunale tjenesteytingsavtaler). Kirkerådet understreker at alt arbeidet må bygge på god lokal forankring og opplevd medeierskap til fellesløsningene. Kirkerådet mener dette er godt ivaretatt i det forslaget som nå legges frem.

Flere har påpekt at det er avgjørende å vite mer om finansiering og finansieringsmodeller. Kirkerådet er oppmerksom på dette. Det vil også være noe av det viktigste arbeidet for samstyriingsorganene inkludert Kirkerådet å jobbe videre med for å finne bærekraftige finansieringsmodeller og bidra til kostnadseffektive fellesløsninger. Se ellers punkt 3 nedenfor om økonomiske og administrative konsekvenser.

Konklusjon: Kirkerådet mener det er nødvendig å regelfeste digitaliseringsutvalget, sikkerhetsutvalget og personvernombudet som fellesordninger, og fastsette noen helt grunnleggende felles prinsipper for dataforvaltning.

2.2. Høringsforslag - § 1 Digitaliseringsutvalg

§ 1. Digitaliseringsutvalg

Digitaliseringsutvalget organiserer og samordner felles digitaliseringsarbeid i Den norske kirke. Utvalget består av ansatte ledere i lokale, regionale og nasjonale kirkelige organer. Også andre medlemmer kan oppnevnes. Sammensetningen skal sikre representativ deltakelse fra soknene. Kirkerådet gir nærmere regler om utvalgets sammensetning, oppnevning og oppgaver.

2.2.1. Høringsinstansenes syn

Spørsmål D. Er du enig i at dagens samstyriing innen digitalisering bør formaliseres som en forpliktende fellesordning?

På dette spørsmålet svarer 50 % ja, 40 % nei og 10 % vet ikke. Alle bispedømmerådene svarer ja, mens fellesrådene er mer splittet. Ser vi fellesråd (79 svar) samlet, svarer 43 % (34) ja, 46 % (36) nei og 11 % (9) vet ikke.

Deler vi fellesrådene opp i små, mellomstore og store, har gruppen mellomstore størst andel nei (12 av 19), mens de store fellesrådene og menighetsrådene med fellesrådsfunksjoner er mer positive.

Spørsmål E. Har du kommentarer?

Her har 87 høringsinstanser gitt kommentarer.

De fleste er fornøyd med dagens samstyriing innen digitalisering, men det er delte meninger om ordningen bør formaliseres slik som foreslått. Både de som svarer «ja» og «nei» på spørsmål D nevner bekymring for hvordan fellesløsninger (digitale verktøy) skal finansieres. Flere påpeker at økonomi er avgjørende når det gjelder

fellesløsningene, og at en må sikre at soknene får medvirke aktivt i utviklingen, slik at de er relevante og nyttige for lokale behov.

Når det gjelder selve fellesordningen som høringens § 1 omtaler (digitaliseringsutvalget), er det flere fellesråd som ønsker å fortsette med dagens samstyringsmodell og er negative til å gå bort fra frivillighet. Noen er skeptiske til at Kirkemøtet, Kirkerådet eller utvalg de oppretter skal kunne fatte beslutninger som forplikter soknets organer. Nettverk for fellesrådsledere uttrykker i denne sammenhengen:

«Samstyring betyr at to likeverdige parter setter seg sammen og finner løsning. Det mener vi må være grunnleggende. Vi forstår notatet slik at den ene parten i eget forum i realiteten kommer til å fatte vedtak for en annen part. Slik vi leser dette, ønsker vi ikke at digitaliseringsstyret blir et utvalg underlagt KM med myndighet til å pålegge.»

Nettverket anbefaler en avtalebasert ordning med utgangspunkt i soknets selvråderett. De viser også til at en formalisert forpliktelse vil kunne være problematisk dersom pålegg kan gripe inn i soknets samspill med kommunen med tanke på at kommunen gir tilskudd. Fellesrådene i bl.a. Lillehammer, Sola og Steinkjer uttrykker det samme.

På den andre siden fremhever andre fellesråd at en frivillig ordning gjør at utviklingen går for sakte og i praksis ikke skaper felles ordninger. De påpeker også viktigheten av at styringsorganene er representativt sammensatt med både små, mellomstore og store fellesråd. Hamar bispedømmeråd skriver bl.a.:

«(...) Forslaget til regelverk i § 1 om digitaliseringsutvalg og § 2 om sikkerhetsutvalg søker å forene hensynene til god representativitet fra soknene og nasjonale kirkelige organer, samt deltakelse fra de utøvende funksjonene (ansatte ledere) på de samme nivåene (...)»

Når det gjelder digitaliseringsutvalgets sammensetning, foreslår Gjøvik kirkelige fellesråd:

«at dette blir tilført representasjon fra KA og med 2-3 representanter fra soknets valgte organer, for eksempel gjennom oppnevning fra Nettverket for fellesrådsledere. Dette vil være et bidrag for å sikre at delt finansiering og viktige politiske beslutninger får en bedre forankring lokalt og bidra til å sikre soknets autonomi.»

Øygarden kirkelige fellesråd støtter at dagens samstyring formaliseres som en forpliktende fellesordning, men det må skje under visse forutsetninger: De peker blant annet på at:

«Det må sikrast at sokna får medverke aktivt i vidareutvikling og implementeringa av fellesløysingar, slik at desse er relevante og nyttige for lokale behov. (...) Ei forpliktande ordning må vere økonomisk gjennomførbar for alle fellesråd. (...) Standardisering må ikkje gå på kostnad av praktisk brukarnytte for dei som jobbar i kyrkja.»

Hovedorganisasjonen KA har i sitt hørings svar svart «nei» på spørsmål D (formalisering av dagens samstyring innen digitalisering som en forpliktende fellesordning). Hovedorganisasjonen KA påpeker blant annet at den foreslåtte forpliktende styringsmodellen mangler demokratisk forankring i soknets organer. Flere fellesråd støtter Hovedorganisasjonen KAs svar, men er samtidig positive til å formalisere fellesordning for personvern og informasjonssikkerhet (§ 2 – spørsmål F) og et felles personvernombud (§ 3 – spørsmål G), og i enkelte tilfeller at Kirkerådet kan gi digitaliseringsutvalget mandat til å definere obligatoriske digitale fellesløsninger (§ 5 – spørsmål P).

2.2.2. Kirkerådets vurdering

Selv om halvparten av hørings svarene er positive til forslaget om å formalisere dagens samstyring innen digitalisering (digitaliseringsutvalget), ser Kirkerådet at det er en liten overvekt «nei» blant fellesrådene som har besvart høringen. Samtidig viser svarene på spørsmål A at det er stor enighet om behovet for digitale fellesløsninger (digitale verktøy). Kirkerådet mener derfor fortsatt at det er nødvendig å etablere de foreslåtte fellesordningene for å realisere fellesløsninger som det er klart felles ønske om. Se også Kirkerådets vurdering av spørsmål A, B, C og R over.

Dagens digitaliseringsstyre og samstyringsmodellen er ikke formelt forankret, verken gjennom avtale eller regelverk. Disse har vokst frem gjennom samarbeid mellom Kirkerådet, Hovedorganisasjonen KA og fellesrådene. Sikkerhetsutvalget og personvernombudet er i dag del av signerte avtaler (tilslutningsavtalen). Avtalen forutsetter riktignok et digitaliseringsstyre/digitaliseringsutvalg, men selve digitaliseringsstyret og samstyringsmodellen (porteføljerådet, områdegrupper osv.) er ikke del av en avtale mellom alle rettssubjektene i trossamfunnet. For å få til en formalisert fellesordning for digitalisering legger Kirkerådet til grunn at det er nødvendig å ha et organ som digitaliseringsutvalget, med mandat til å ivareta helhet og samstyring, slik det er beskrevet i forslaget § 1.

Høringsinstansenes kommentarer om svak lokal forankring og medvirkning, knyttes i liten grad til selve ordlyden i forslaget til § 1. Særlig er det få som kommenterer at «*soknene skal sikres representativ deltakelse*». Enkelte svar kan tyde på at denne setningen ikke nødvendigvis er fanget opp. Det kan synes som flere heller ikke er kjent med at dagens digitaliseringsstyre er representativt sammensatt og at kirkevergene i styret er valgt gjennom Norges kirkevergelag.

På samme måte tilsier svar på spørsmål Q om kriterier for obligatoriske digitale fellesløsninger at flere legger til grunn at digitaliseringsutvalget skal være et «ensidig utvalg» for Kirkerådet. Noen uttrykker:

«Det er uheldig dersom Kirkerådets digitaliseringsutvalg ensidig kommer fram til slike anbefalinger. Et organ som tar beslutninger om anbefalinger, må ha en bred sammensetning med representasjon fra soknets organer.»

Kirkerådet mener det bygger på en misforståelse når digitaliseringsutvalget omtales som *Kirkerådets* og ikke *Den norske kirkes*. Forslaget i denne saken er nettopp å videreutvikle og formalisere samstyringsmodellen som hele tiden har vært bygget på

samarbeid. Som uttrykt i høringsnotatet: «Gjennom bred og representativ sammensetning av utvalgene sikres reell forankring og reell samstyring».

Kirkerådet mener at det er naturlig å videreføre dagens sammensetning av digitaliseringsstyret der soknenes representanter har flertall, og det tas hensyn til bredde i geografi og fellesrådets størrelse. Kirkerådet ser av svarene på denne høringen at det er behov for mer kommunikasjon om hele samstyringsmodellen.

Når det gjelder *demokratisk* forankring, oppfatter Kirkerådet at dette gjelder involvering av «soknenes folkevalgte organer», for eksempel i utvelgelse av representanter til digitaliseringsutvalget. Kirkerådet fastholder at digitaliseringsutvalget bør bestå av *ansatte ledere* – og ikke valgte medlemmer av kirkelige organer. Oppgavene til utvalget bør utføres av personer som har daglig ansvar for ansatte og for å ta beslutninger om digitale systemer i Den norske kirke. Det er de som “har skoene på”, og som bør ha ansvar for den løpende samstyringen. Kirkerådet mener det er naturlig å videreføre dagens praksis med at kirkevergene oppnevnes gjennom et valg i regi av Norges kirkevergelag. Overordnede økonomiske og strategiske beslutninger vil fremdeles være de valgte rådenes ansvar innenfor sine områder. Soknenes valgte organer vil også involveres gjennom høringer og dialog med ansatte som deltar i samstyringen. Spørsmålet om soknenes representanter til digitaliseringsutvalget bør ha en forankring i soknenes organer, er noe som må konkretiseres i det videre arbeidet med utformingen av nærmere regler om utvalgets oppnevning.

Når det gjelder deltakelse fra Hovedorganisasjonen KA i digitaliseringsutvalget, mener Kirkerådet at ordningen bør videreføres. Hovedorganisasjonen KA ivaretar en viktig rolle på nasjonalt nivå i arbeidet med fellesløsninger på digitaliseringsfeltet. Kirkerådet anser det som viktig å videreutvikle et nært samarbeid med Hovedorganisasjonen KA på digitaliseringsområdet. Hovedorganisasjonen KA er i dag systemeier for Ordna Eiendom (tidligere Kirkebyggdatabasen) som bl.a. inneholder en rekke opplysninger om alle landets kirkebygg og gravplasser, de arbeider for fellesløsninger for gravplassmyndighetene og har også en produkteier for fellesløsningen innenfor lønn, personal og regnskap, samt personalhåndbøker skreddersydd for de kirkelige fellesråd. Samarbeidet mellom Kirkerådet og Hovedorganisasjonen KA er på områder som ikke er omfattet av rettssubjektet Den norske kirkes medlemskap i Hovedorganisasjonen KA, regulert i egen samarbeidsavtale. Rollefordelingen mellom Kirkerådet og Hovedorganisasjonen KA på digitaliseringsområdet, anses som naturlig å ta opp i forbindelse med fremtidig reforhandling av denne, eventuelt gjennom en egen tilleggsavtale.

Konklusjon: På grunn av forslag til ny formålsbestemmelse i § 1 (se punkt 2.6.2.) endres regelen om digitaliseringsutvalget til § 2. I tillegg har Kirkerådet lagt til at de kirkelige fellesrådene og Hovedorganisasjonen KA skal involveres i utarbeidelsen av regler om utvalgets sammensetning, oppnevning og oppgaver.

2.3. Høringsforslag - § 2 Sikkerhetsutvalg for personvern og informasjonssikkerhet

§ 2. Sikkerhetsutvalg for personvern og informasjonssikkerhet

Den norske kirkes sikkerhetsutvalg for personvern og informasjonssikkerhet (sikkerhetsutvalget) gir felles retningslinjer og råd om personvern og informasjonssikkerhet til kirkelige organer, og fører kontroll med at lovkrav på disse områdene blir fulgt.

Sikkerhetsutvalget består av ansatte i lokale, regionale og nasjonale kirkelige organer. Også andre medlemmer kan oppnevnes. Kirkerådet gir nærmere regler om utvalgets sammensetning, oppnevning og oppgaver. Rettssubjektet Den norske kirke og soknene (ved de kirkelige fellesrådene og menighetsrådene med fellesrådsfunksjoner) finansierer i fellesskap stillinger (herunder personvernombud), tiltak og oppgaver i regi av sikkerhetsutvalget.

Digitaliseringsutvalget fastsetter den økonomiske rammen for arbeidet til sikkerhetsutvalget.

2.3.1. Høringsinstansenes syn

Spørsmål F. *Er du enig i at dagens fellesordning innen personvern og informasjonssikkerhet bør formaliseres som en forpliktende fellesordning?*

Høringsinstansene støtter forslag om å formalisere dagens fellesordning innen personvern og informasjonssikkerhet. Her svarer 84 % (91) ja, 10 % (11) nei og 6 % (7) vet ikke. Fellesrådenes svar er i tråd med det samlede resultatet av svarene. Alle bispedømmerådene (7) svarer ja.

Spørsmål G. *Har du kommentarer?*

Her har 63 høringsinstanser gitt kommentarer.

Det er bred støtte for en fellesordning på dette feltet som kan sikre bedre etterlevelse av lovverket og øke tilliten til hvordan Den norske kirke håndterer personopplysninger og informasjonssikkerhet.

Noen høringsinstanser peker på spørsmålet om Kirkemøtet kan pålegge soknene deltakelse og medfinansiering. Det blir også tatt opp spørsmål om hvilke sanksjonsmuligheter som ligger i sikkerhetsutvalgets kontrollopgaver.

2.3.2. Kirkerådets vurdering

Kirkerådet tolker den brede oppslutningen av formalisering av et felles sikkerhetsutvalg og regelverk for personvern og informasjonssikkerhet slik at det ikke er prinsipielle innvendinger mot å etablere fellesordninger innen digitaliseringsfeltet. Områdene personvern og informasjonssikkerhet har strenge krav til etterlevelse og krever kompetanse. Den norske kirke må ha kontroll og samarbeide internt for å ivareta de registrertes rettigheter (blant annet medlemmer,

tilhørende, frivillige og ansatte). Datatilsynet forventer også dette. Det er derfor naturlig at innsatsen på dette feltet samordnes og reguleres.

Når det gjelder økonomiske konsekvenser, gjelder høringsforslaget § 2 direkte to forhold. Det ene er at rettssubjektene i trossamfunnet (ved fellesrådene og Kirkerådet) i fellesskap finansierer stillinger (herunder personvernombud), tiltak og oppgaver i regi av sikkerhetsutvalget. Det andre er at digitaliseringsstyret fastsetter den økonomiske rammen.

I dag er samtlige fellesråd og Kirkerådet med i kirkens avtalte fellesordning for personvern og informasjonssikkerhet, og er altså forpliktet til felles finansiering av sikkerhetsutvalget og personvernombudet. Forslaget vil ikke i seg selv føre til større kostnader for fellesrådene enn dagens avtalte ordning, men det vil føre til at en ikke kan trekke seg fra ordningen. Kirkerådet mener det er nødvendig bl.a. for å oppfylle plikter i personvernsammenheng.

Kirkerådet legger til grunn at sikkerhetsutvalget for personvern og informasjonssikkerhet inngår i den samlede samstyringsmodellen og fellesordningen innen digitalisering i kirken. Kirkerådet mener det er vanskelig å løsrive fellesordninger innen personvern og informasjonssikkerhet, fra det øvrige digitaliseringsarbeidet i kirken. Personvern gjelder all behandling av opplysninger om personer, og informasjonssikkerhet dreier seg om alle typer data. Begge disse feltene stiller krav til kirkens digitale fellesløsninger. Det innebærer et tett samspill mellom sikkerhetsutvalgets arbeid og dem som jobber med fellesløsningene.

Ut fra digitaliseringsutvalgets sammensetning og oppgaver, er det hensiktsmessig å gi digitaliseringsstyret oppgaven med å fastsette den økonomiske rammen for sikkerhetsutvalgets arbeid. Det er en videreføring av dagens avtalebaserte praksis. Utredning av finansieringsmodeller er ikke nødvendig for at Kirkemøtet kan ta stilling til reglene i *denne saken*.

Konklusjon: Etter dette har Kirkerådet ikke endret forslaget til paragrafen om sikkerhetsutvalget. På grunn av forslag til ny § 1 (se punkt 2.6.2) endres nummeret fra § 2 til § 3.

2.4. Høringsforslag - § 3 Personvernombud

§ 3. Personvernombud

Den norske kirke har et felles personvernombud som ivaretar oppgaver etter personvernlovgivningen på vegne av alle kirkelige organer. Kirkerådet ansetter og har arbeidsgiveransvar for personvernombudet.

2.4.1. Høringsinstansenes syn

Spørsmål H. Støtter du at Kirkemøtet fastsetter personvernombudet som en fellesressurs for Den norske kirke?

Her svarer 70 % (76) ja, 21 % (23) nei og 9 % (10) vet ikke. Av dette har fellestrådene (79 svar) en noe lavere andel ja med 66 % (53) og 25 % (20) nei. De små fellestrådene og menighetsråd med fellestrådskonsjerner, er mer positive til forslaget: der svarer 71 % (17) ja, 17 % (6) nei og 12 % (2) vet ikke. Alle bispedømmerådene (7) svarer ja.

Spørsmål I. Har du kommentarer?

Her har 55 høringsinstanser gitt kommentarer.

Her er det flere som peker på fordelene med felles personvernombud. En fellesordning frigjør ressurser fra hver enhet og sikrer alle kirkelige enheter, og særlig små fellestråd, tilgang til riktig kompetanse.

Det pekes også på at et felles personvernombud bidrar til enhetlig praksis, viktigheten av et helhetlig perspektiv på personvernsaker, og av personvernombudets uavhengige rolle. Flere tar opp personvernombudets betydning for at alle enheter kan oppfylle personvernlovgivningen. Øygarden kyrkjeleg fellestråd skriver f.eks.:

«Eit felles personvernombud kan bidra til å sikre etterleving av personvernforordninga på ein effektiv og samordna måte. Dette vil redusere kostnader og administrativt arbeid for kvart sokn, og samstundes gje kyrkja høg fagleg kompetanse på området.

Dersom ordninga vert fastsett som ein fellesressurs vil ein sikre einskapleg praksis på tvers av kyrkja, noko som er avgjerande for å oppfylle krav frå GDPR og personvernlovgjevinga. Dette vil redusere risikoen for at lokale sokn avvik frå regelverket, som kan skade kyrkja sitt omdømme.»

De som svarer «nei» på spørsmål H, ønsker også i hovedsak personvernombudet som en fellesordning som i dag, men mener den må være frivillig og avtalebasert heller enn kirkemøtebestemt. Noen viser kort til at myndighet må ligge hos fellestrådene/lokalt. Hovedorganisasjonen KA utdyper at jevnlig oppdatering og reforhandling av en avtale i seg selv bidrar til å fremme etterlevelse og bevisstgjøre hver enhet på ansvaret de uansett har. Det bidrar også til bevissthet om at ordningen eies i fellesskap og at personvernombudet ikke oppfattes som overordnet i møte med de lokalkirkelige organer. De mener derfor at personvernombudets mandat, rolle og finansiering fortsatt bør reguleres i avtale.

En høringsinstans er skeptisk til fellesfinansieringen i forslaget, mens andre er opptatt av å videreføre den eksisterende fordelingsnøkkelen mellom små og store enheter.

2.4.2. Kirkerådets vurdering

Som nevnt i høringsnotatet er det et krav i personvernforordningen artikkel 37 at alle som behandler personopplysninger av en viss mengde eller art (behandlingsansvarlige) utnevner et personvernombud. Den norske kirke består av flere behandlingsansvarlige. Alternativet til et felles personvernombud er at hver behandlingsansvarlig enhet i kirken må utpeke sitt eget personvernombud.

Kirkerådet oppfatter at så å si alle høringsinstansene er positive til innholdet i dagens ordning med ett felles personvernombud i Den norske kirke. Motforestillingene gjelder i hovedsak det å fastsette ordningen i regler gitt av Kirkemøtet.

Dagens ordning gjennom tilslutningsavtalene, er at personvernombudet opererer på vegne av alle enheter. Personvernombudet er ansatt av Kirkerådet og Kirkerådet har arbeidsgiveransvaret for vedkommende. Personvernombudet forholder seg både til det avtalte sikkerhetsutvalget, den enkelte behandlingsansvarlige (v/kirkeverger og andre ledere) og rapporterer til Kirkerådets ledelse. Avtalen er at stillingen finansieres i fellesskap mellom fellesrådene og Kirkerådet, og etter en fordelingsnøkkel fellesrådene imellom. Høringssvarene kan tyde på at enkelte som er skeptiske til fellesfinansieringen i forslaget, trolig ikke kjenner til at dette allerede er ordningen i dag.

Kirkerådet kan ikke se at innvendingene i høringen gir grunn til å endre forslaget om at dette gjøres til en fellesordning fastsatt av Kirkemøtet. I likhet med sikkerhetsutvalgets arbeid er det viktig å se personvernombudets rolle og virke som ledd i en helhetlig fellesordning innen digitalisering. Personvernombudet er en lovpålagt ordning og skal gi uavhengige råd til ledelsen og ansatte, men er også en del av den samlede kompetansen som skal bidra til god praksis og gode fellesløsninger for kirken. Ikke minst skal personvernombudet bidra til å øke kompetanse og bevissthet om personvernarbeidet hos alle behandlingsansvarlige ledere i kirken.

En avtalebasert ordning er etter Kirkerådets vurdering mer sårbar og vesentlig mer ressurskrevende. Om noen trer ut av avtalen, vil det være en ulempe for de registrerte fordi de ikke lenger vil ha samme sted å henvende seg. Det vil også gi økt risiko for at personvernet ikke ivaretas, og for omdømmetap for Den norske kirke.

Det er tatt opp i høringen at avtaleoppdateringer i seg selv vil bidra til å bevisstgjøre behandlingsansvarlige om deres ansvar, og om at ordningen eies i fellesskap. Kirkerådet mener dette i det vesentlige kan ivaretas også innenfor en ordning fastsatt av Kirkemøtet.

Kirkerådet samlede vurdering er at hensynet til Den norske kirke som trossamfunn, de enkelte behandlingsansvarlige i kirken og til de registrerte fortsatt taler for at Kirkemøtet fastsetter et felles personvernombud.

Konklusjon: Kirkerådet endrer ikke den foreslåtte regelen om felles personvernombud. På grunn av forslag til ny § 1 (se punkt 2.6.2) endres paragrafnummeret fra § 3 til § 4.

2.5. Høringsforslag - § 4 Felles behandlingsansvar

§ 4. Felles behandlingsansvar

Soknene og rettssubjektet Den norske kirke har felles behandlingsansvar, jf. personvernforordningen artikkel 26, i forbindelse med medlems- og publikumskontakt Den norske kirke har som trossamfunn. Kirkerådet gir nærmere regler om de behandlingsansvarliges respektive ansvar og roller.

2.5.1. Høringsinstansenes syn

Spørsmål J. Støtter du at Kirkemøtet fastsetter felles behandlingsansvar (i forbindelse med publikums- og medlemskontakt Den norske kirke har som trossamfunn) i stedet for at det er regulert i tilslutningsavtale?

Her svarer 69 % (75) ja, 10 % (11) nei og 21 % (23) vet ikke. Fellesråd og menighetsråd med fellesrådsfunksjoner har en litt høyere skår på ja, med 76 % (60). Alle bispedømmerådene (7) svarer ja.

Spørsmål K. Har du kommentarer?

Her har 45 høringsinstanser gitt kommentarer.

Flere støtter at dagens ordning videreføres (jf. tilslutningsavtalen del 1 og del 2).

Det blir også påpekt at kirken behandler mye personinformasjon og det er derfor viktig at dette blir gjort korrekt og likt på alle kirkekontor. Derfor kan dette være noe som er fast gjennom vedtak og ikke bare noe hvert fellesråd forplikter seg på gjennom en avtale.

Flere høringsssvar peker på at det viktig at alle er forpliktet på å gjennomføre dette på samme måte i samme løsninger for å kunne hente ut de store fordelene i digitaliseringsarbeidet. Dersom dette skal være frivillig etter tilslutning vil enkelte kunne melde seg ut av fremtidige løsninger og gjøre at løsningene ikke blir landsdekkende og komplette. I tillegg vil det være svært tidkrevende å innarbeide tilslutningsavtaler med alle fellesråd.

En peker på at dagens forskrift for medlemsregister og dagens løsning for medlemsregistrering er for snevre i forhold til hvilke opplysninger som er relevante i medlemskommunikasjon. Det er derfor gode grunner for å regulere behandlingsansvaret slik at det både plasseres nasjonalt og i det enkelte sokn, som ofte legger inn dataopplysningene.

Spørsmål L. Støtter du at Kirkerådet regulerer ansvar og roller innenfor dette felles behandlingsansvaret i stedet for at det er regulert i tilslutningsavtale?

Her svarer 73 % (77) ja, 12 % (13) nei og 15 % (16) vet ikke. (3 ubesvart) Fellesråd og menighetsråd med fellesrådsfunksjoner svarer relativt likt med totalresultatet. Alle bispedømmerådene (7) svarer ja.

Spørsmål M. Har du kommentarer?

Her har 41 høringsinstanser gitt kommentarer.

Kommentarene under dette spørsmålet går i stor grad ut på å bekrefte at man gir støtte til at Kirkerådet regulerer ansvar og roller innenfor et felles behandlingsansvar. Enkelte forutsetter en avgrensning til registrerte data/opplysninger om kirkens medlemmer, eventuelt andre områder der det foreligger et felles behandlingsgrunnlag.

2.5.2. Kirkerådets vurdering

Forslaget i § 4 om at *Soknene og rettssubjektet Den norske kirke har felles behandlingsansvar, jf. personvernforordningen artikkel 26, i forbindelse med medlems- og publikumskontakt Den norske kirke har som trossamfunn*, går ut på at Kirkemøtet skal fastsette det som nå er avtalt mellom rettssubjektet Den norske kirke og alle (349) fellesrådene i tilslutningsavtalens del 1 og del 2 i regler. Del 2 gjelder særlig regulering av felles behandlingsansvar for personkontakt kirken har som trossamfunn.

Høringssvarene viser at det er stor oppslutning om å ha felles regler på dette området, men noen ønsker å fortsette ordningen som avtalebasert. Noen er uenige i at Kirkemøtet kan fastsatte dette for trossamfunnet, andre er mest skeptiske til at Kirkerådet skal gi nærmere regler om roller og ansvar innenfor dette felles behandlingsansvaret.

Som i avsnittene over om sikkerhetsutvalget og personvernombudet, er dagens tilslutningsavtaler om felles behandlingsansvar, en del av en helhetlig fellesordning innen digitalisering. Dagens avtale skaper enhet utad mot de registrertes rettigheter, og den tydeliggjør ansvars- og rolledeling mellom førstelinjen som møter personinformasjonen og de som har system- og reguleringsansvar. Det blir mindre byråkrati og mer presisjon i arbeidet om dette blir regulert, i stedet for avtalebasert som i dag. Avtaleregulering er i tillegg svært ressurskrevende og lite hensiktsmessig når det er behov for endringer.

Etter Kirkerådets vurdering er det felles behandlingsansvaret tilstrekkelig avgrenset til «medlems- og publikumskontakt som trossamfunn». Det er etter Kirkerådets vurdering unaturlig å avgrense til bare opplysninger om medlemmer, jf. personvernforordningen artikkel 9.

Konklusjon: Kirkerådet opprettholder forslaget om at Kirkemøtet fastsetter felles behandlingsansvar i forbindelse med medlems- og publikumskontakt Den norske kirke har som trossamfunn. Kirkerådet endrer ikke forslaget om felles behandlingsansvar for personopplysninger. På grunn av forslag til ny § 1 (se punkt 2.6.2) endres paragrafnummeret fra § 4 til § 5.

2.6. Høringsforslag - § 5 Dataforvaltning i Den norske kirke

§ 5. Dataforvaltning i Den norske kirke

Følgende prinsipper skal legges til grunn for all forvaltning av data i soknene og rettssubjektet Den norske kirke:

- a. Data som samles inn skal være korrekte, fullstendige, tilgjengelige og aktuelle når medlemmer, rådsmedlemmer, frivillige, ansatte og andre brukergrupper trenger dem.
- b. Data og informasjon skal behandles i tråd med krav til personvern og informasjonssikkerhet.
- c. Data som kirken registrerer og forvalter, skal kunne gjenbrukes av alle enheter når det foreligger behandlingsgrunnlag for dette. Kirkelige organer utøver derfor eierskap og ansvar for data i fellesskap.
- d. Data skal primært lagres i fellesløsninger.

Kirkerådet gir nærmere regler om krav til hva som skal registreres, hvor data skal registreres, og når de skal registreres.

Kirkerådet kan gi digitaliseringsutvalget mandat til å definere hvilke systemer som skal være anbefalte fellesløsninger, og hvilke som skal være obligatoriske fellesløsninger.

2.6.1. Høringsinstansenes syn på prinsipper for dataforvaltning

Spørsmål N. Har du kommentarer til de foreslåtte prinsippene for dataforvaltning i Den norske kirke?

Her har 90 høringsinstanser gitt kommentarer.

Det er stor støtte blant dem som har svart på spørsmålet for de foreslåtte prinsippene som er beskrevet i § 5 i forslaget.

Høringsinstanser peker på at dette er nødvendige grep som kirken må ta for å oppnå større effektivitet i sin virksomhet. Digitale fellesløsninger og behandling av data på et enhetlig vis vil styrke kirken, skape effektivitet og redusere unødig administrasjon. Samtidig må det også skjelnes mellom hva som er absolutt nødvendig og det som er «kjekt å ha».

Muligheter for gjenbruk og lagring i fellesløsninger vil bidra til effektivisering og blant annet større muligheter for korrekt kirkelig statistikk. Høringssvarene legger ellers vekt på opplæring og involvering – det vil være spesielt viktig for hvordan prinsippene skal gjennomføres.

Selv om mange er positive til de foreslåtte prinsippene er det også flere som har satt spørsmålsteget ved at forslaget til prinsipper skal «*legges til grunn for all forvaltning av data i soknene og rettssubjektet Den norske kirke:*» Hovedorganisasjonen KA peker blant annet på at «forslaget til regelverk mangler en innledende formålsbestemmelse som gir hjelp til å forstå regelverkets intensjoner og også

definisjoner som avgrenser regelverkets virkeområde.» Det innvendes også at prinsippene bør knyttes til opplysninger som registreres om kirkens medlemmer.

2.6.2. Kirkerådets vurdering av prinsipper for dataforvaltning

Som påpekt i høringssvarene, er det riktig at de foreslåtte reglene mangler en formålsparagraf. De foreslåtte reglene går «rett på sak». Kirkerådet er enig i at det kan være hensiktsmessig med en formålsparagraf og har derfor utformet et forslag til ny § 1 Formål, blant annet basert på tidligere vedtak i Kirkemøtets sak KM 10/24. Kirkerådet foreslår også at formålsbestemmelsen tydeliggjør viktigheten av å etablere medeierskap og sikre bred involvering i forbindelse med de fellesløsninger som blir valgt.

Det er reist innvending mot formuleringen «*all forvaltning av data*» i innledningen til bestemmelsen. Kirkerådet ser at ordet «all» kan virke noe absolutt og har derfor fjernet dette i forslaget til ny § 6 første ledd. Intensjonen er fortsatt å gjøre prinsippene generelle slik at data som kirken forvalter håndteres med tilstrekkelig presisjon og varsomhet. Poenget er å sikre tilstrekkelig kvalitet slik at dataene kan bli brukt etter sin hensikt. Data gir grunnlag for informasjon som i sin tur gir kunnskap og støtte for blant annet beslutninger. Det er først når dataene har tilstrekkelig kvalitet de kan gjenbrukes og deles. Prinsippene i punkt a, b, c og d er nødvendige for å nå kirkens mål om gode digitale tjenester som gjør at en får mer tid til kjerneoppgavene. Prinsippene er dels selvsagte (a og b) og følger formelle lovkrav, dels strategiske (c og d) for å oppnå nødvendig effektivisering og utvikling av gode tjenester i kirken. Svarene i høringens spørsmål A, viser at det er stor oppslutning om at data primært skal lagres i fellesløsninger (prinsipp d).

Kirkerådet mener det er unaturlig å avgrense prinsippene til bare å gjelde personinformasjon om kirkens medlemmer slik noen høringsinstanser foreslår. Prinsippene er like viktige når kirken behandler informasjon om personer som ikke er medlemmer, om ansatte, tid, sted, eiendom osv. God informasjonssikkerhet fordrer at kirken har kontroll på all type informasjon, ikke bare personopplysninger.

Ingen av høringsinstansene problematiserer direkte forslaget til § 5 andre ledd om at Kirkerådet gir nærmere regler om hva som skal registreres hvor og når. Noen av kommentarene om avgrensning til å regulere medlems- og publikumskontakt, jf. medlemsregisterforskriften, kan likevel oppfattes som et ønske om at også denne avgrenses. Etter Kirkerådets vurdering er en slik avgrensning ikke hensiktsmessig.

Konklusjon: Som følge av høringen foreslår Kirkerådet en ny § 1:

§ 1. Formål

Formålet med disse reglene er å

- a. legge til rette for at ressurser kan flyttes fra administrative oppgaver til Den norske kirkes kjerneoppgaver slik at kirken kan nå sine primære mål
- b. legge til rette for at Den norske kirke tar i bruk digitale fellesløsninger som gjør kirken tilgjengelig for medlemmer og tilhørende, og bidrar til å bygge en god og samlende kultur i hele kirken
- c. sikre bredt lokalt medeierskap til digitale fellesløsninger gjennom involvering

- d. sikre god datakvalitet, personvern, informasjonssikkerhet og universell utforming ved at alle enheter benytter felles praksis.

Høringsforslaget § 5 endres til § 6, og ordet «all» strykes i første setning slik: «Følgende prinsipper skal legges til grunn for forvaltning av data i soknene og rettssubjektet Den norske kirke:» Prinsippene i bokstav a-d endres ikke.

Siste ledd i høringsforslaget § 5 er omtalt nedenfor.

2.7. Høringsforslag om anbefalte og obligatoriske fellesløsninger - § 5 dataforvaltning i Den norske kirke

2.7.1. Høringsinstansenes syn – digitaliseringsutvalgets mandat til å definere anbefalte og obligatoriske digitale fellesløsninger - § 5 siste ledd

Spørsmål O. Støtter du at Kirkerådet kan gi digitaliseringsutvalget mandat til å definere hvilke systemer som skal være anbefalte fellesløsninger?

Det er stor oppslutning om at digitaliseringsutvalget skal ha mandat til å definere hvilke systemer som skal være anbefalte fellesløsninger. 88 % (96) svarer ja, 6 % (7) svarer nei. Fellesråd og menighetsråd med fellesrådsfunksjoner svarer relativt likt med totalresultatet. Alle bispedømmerådene (7) svarer ja.

Spørsmål P. Støtter du at Kirkerådet kan gi digitaliseringsutvalget mandat til å definere hvilke systemer som skal være obligatoriske fellesløsninger?

På spørsmålet om mandat til å definere hvilke systemer som skal være obligatoriske, er svarene mer delt. 50 % (55) svarer ja, 38 % (41) svarer nei og 12 % (13) svarer vet ikke.

På dette spørsmålet er det samlede svar fra fellesråd og menighetsråd med fellesrådsfunksjoner noe mer negativt til forslaget. Samlet resultat for dem er 46 % (36) ja, 40 % (32) nei og 14 % (11) vet ikke. Splitter vi ytterligere opp i små, mellomstore og store fellesråd, får vi samme tendens som under spørsmål D (gjøre samstyringsmodellen til en formalisert og forpliktende fellesordning). Flere av de største og de minste (særlig menighetsråd med fellesrådsfunksjoner) er mer positive til forslaget enn både gjennomsnittet av fellesrådene og av totalresultatet. Alle bispedømmerådene (7) svarer ja.

Spørsmål Q. Hvilke kriterier bør ligge til grunn for beslutninger om anbefalte og/eller obligatoriske fellesløsninger?

Her har 90 høringsinstanser gitt kommentarer. Temaer som går igjen:

- Brukervennlighet og brukermedvirkning.
- Kvalitet og sikkerhet: Det er pekt på viktigheten av høy kvalitet og sikkerhet og at løsningene tilfredsstillende offentlige krav.
- Fellesløsninger må henge sammen og integreres, slik at informasjon kun registreres en gang.

- God opplæring og brukerstøtte.
- Økonomi og finansiering: Løsninger må være kostnadseffektive. Flere peker på at Kirkerådet bør finansiere obligatoriske løsninger for å unngå belastning på lokale enheter.
- Overgangsordninger: Det må legges til rette for gradvis overgang til nye fellesløsninger.
- Løsningene må kunne brukes med samisk språk.
- Løsningene må være universelt utformet.
- Det må ikke være for mange fellesløsninger.

Høringssvarene rommer også kommentarer ut over kriterier for anbefalte og obligatoriske fellesløsninger:

- Følge samstyringsmodellens prinsipper: Det må være samstemte avgjørelser i digitaliseringsutvalget for å gjøre en løsning obligatorisk. I dette vektlegges av flere at soknets organer må være involvert.

Noen har kommentert her at de mener digitaliseringsutvalget ikke kan eller bør gis hjemmel til å bestemme hva som skal være obligatorisk, som foreslått i § 5 siste ledd. Hovedorganisasjonen KA skriver i denne sammenhengen:

«I den grad det foreligger hjemmelsgrunnlag for obligatoriske løsninger, må det organet som har vedtakskompetanse også fastsette dette. Digitaliseringsutvalget bør derfor ikke gis mandat til å fastsette obligatoriske løsninger.»

Andre høringsinstanser er positive til forslaget og mener at digitaliseringsutvalget er egnet for slike avgjørelser fordi lokale kirkelige organer er representert der.

Det er også noen som nyanserer sitt ja på spørsmål P (at Kirkerådet gir digitaliseringsutvalget mandat til å definere hvilke systemer som skal være *obligatoriske* fellesløsninger), med kommentarer på spørsmål Q eller R. Nordre Land kirkelig fellesråd skriver f.eks.:

«Et fremtidig digitaliseringsstyre/utvalg bør som i dag ha rådgivende og ikke besluttede myndighet med mindre det i konkrete saker foreligger fullmakt til dette fra alle virksomhetene.»

Andre har svart ja, men uttrykker at «Kirkerådets digitaliseringsutvalg» ikke ensidig kan komme fram til hvilke løsninger som skal være obligatoriske, og at «organet som fatter beslutninger om dette må være sammensatt med representasjon fra soknets organer».

Andre kommenterer at så lenge det sikres god representasjon fra sokn/fellessrådsområder, vil det være uproblematisk å kunne definere anbefalte og obligatoriske fellesløsninger.

Digitaliseringsutvalgets myndighet og mandat tas ellers opp i svarene på spørsmål R (generelle kommentarer), spørsmål C (hva er mest utfordrende med saken) og

spørsmål E (kommentarer til § 1 digitaliseringsutvalget). Disse er sammenfattet ovenfor.

2.7.2. Kirkerådets vurdering - digitaliseringsutvalgets mandat til å definere anbefalte og obligatoriske digitale fellesløsninger - § 5 siste ledd

Kirkerådet har merket seg at der de fleste i høringen er positive til at digitaliseringsutvalget kan definere *anbefalte* digitale fellesløsninger, er det samtidig mange som uttrykker skepsis når det gjelder mandat til å definere *obligatoriske* fellesløsninger. Flere høringsinstanser har vært urolige for at digitaliseringsutvalget sammen med Kirkerådet «presser igjennom» fellesløsninger som fellesrådene ikke har økonomi til å dekke eller ikke ønsker å benytte. Flere av høringsinstansene responderte at dette forslaget var for inngripende i soknets autonomi. Kirkerådet anerkjenner at pålegg av løsninger vil kunne skape motkrefter og påvirke dagens gode samarbeid og samstyring i negativ retning.

Derfor fjerner Kirkerådet forslaget om å regelfeste at digitaliseringsutvalget kan gis mandat til å definere hvilke digitale fellesløsninger som skal være anbefalte og obligatoriske. I nærmeste fremtid vil det fortsatt være behov for å samordne praksis og fellesløsninger rundt arbeid knyttet til dåp, konfirmasjon, vigsel, begravelse og gudstjenester samt data knyttet til ansatte, rådsmedlemmer, andre kontakter og medlemmer. Her er det store muligheter for bedre selvbetjening, deling av data og høyere datasikkerhet. Mye av dette arbeidet kan støttes på forskrift om Den norske kirkes medlemsregister, men også her trengs bred forankring og bedre og utvidede reguleringer i forhold til dagens regelverk. Dette arbeidet må skje i nært samarbeid mellom Kirkerådet og digitaliseringsutvalget.

Etter Kirkerådets vurdering kan det å definere anbefalte fellesløsninger være en av digitaliseringsutvalgets generelle oppgaver slik som i dag (høringsforslaget § 1), og kan eventuelt presiseres i utfyllende regler fra Kirkerådet. Høringssvarene tilsier at dette også vil være en alminnelig oppgave for digitaliseringsutvalget.

Konklusjon: Siste ledd av høringsforslaget § 5 tas ut, og nummeret endres til § 6 på grunn av ny § 1 (se punkt 2.6.2).

3. Økonomiske/administrative konsekvenser

3.1. Regelsaken

I første rekke har dette forslaget økonomiske og administrative konsekvenser knyttet til videreføring og utvikling av selve samstyringsmodellen og videre regelarbeid. Det innebærer ressurser til arbeid med digitalisering i Kirkerådet for å understøtte både samstyringsorganer, involveringsprosesser og helhetskoordinering. Det innebærer også at fellesrådene deltar med personalressurser i organer i samstyringsmodellen og i utviklingsarbeidet: digitaliseringsutvalget, sikkerhetsutvalget, porteføljerådet, områdegrupper, brukerutvalg, som piloter med mer.

Kirkerådet legger også til grunn at dagens finansieringsmodell for sikkerhetsutvalgets arbeid videreføres – altså at kostnadene (3,5 millioner i 2024) fordeles 50/50 mellom soknene og rettssubjektet Den norske kirke.

Økonomiske og administrative konsekvenser av å ta i bruk ulike fellesløsninger (digitale verktøy) må utredes og knyttes konkret til utvikling og innføring av den enkelte fellesløsning. Opplæringskostnader er en viktig del av dette.

3.2. utfordringer og muligheter innenfor dagens finansieringsmodell

Mange av hørings svarene peker på at mye står og faller på hvilke finansieringsmodeller som blir valgt for de ulike fellesløsningene. Hva koster det å bruke en fellesløsning? Blir det dyrere eller billigere enn det vi har i dag? Hva er effekten og gevinsten ved å ta del i det som er felles? Kirkerådet ser det som helt nødvendig at det jobbes videre med finansieringsmodeller og kost-/nyttevurderinger slik at det skapes forutsigbarhet for alle involverte.

Nedenfor beskrives dagens finansielle rammebetingelser og noen utgangspunkt for finansieringsmodeller, jf. Kirkemøtets ønske i sak KM 10/24.

Den norske kirke er finansiert av kommunene og staten etter trossamfunnsloven § 14. Grovt sett gir staten tilskudd til prestedtjenesten og kirken regionalt (bispedømmeråd) og nasjonalt (Kirkerådet mm.), mens kommunene gir tilskudd til kirken lokalt (sokn/fellesråd), herunder lokal bemanning og administrativ hjelp. Kommunen kan etter avtale med soknet yte tjenester i stedet for tilskudd.

Ordningen ble utformet i en tid der det var enklere å skille ut hva som naturlig var inkludert i tilstrekkelig administrativ hjelp og infrastruktur, som kontor, blyant, papir, telefon og skrivemaskin. I dag er bildet annerledes. Administrativ hjelp skjer via digitale løsninger, som er bygget for å samhandle på en helt annen måte enn forrige århundres analoge arbeidsform.

Mange steder medfører tjenesteytingsavtalene at soknene er koblet inn i kommunale digitale løsninger i stedet for kirkens. Tjenesteytingsavtalene knyttet til digitale verktøy er til hinder for å få til felles digitaliseringsarbeid og sikre etterlevelse av krav til personvern og informasjonssikkerhet. En utfordring er hvordan avtalene prises og hvordan tjenester regnes om til tilskudd. Det kan ofte være vanskelig å komme seg ut av en tjenesteytingsavtale og heller få tilskudd tilsvarende de reelle behov og kostnader, som kan brukes på kirkens fellesløsninger.

Kirkerådet har økt sitt budsjett innen digitalisering de siste årene og tilbyr fellesløsninger som gjør tjenester lettere tilgjengelig, arbeidshverdagen enklere og styrker samhandlingen.

Det som ofte er utfordringen, er å få finansiert innledende innsiktsarbeid for nye fellesløsninger og en permanent organisering av forvaltning og utvikling. I dag dekker systemeieren (oftest Kirkerådet) alle kostnader knyttet til anskaffelse og etablering av fellesløsninger. Fremover må fellesrådene og Kirkerådet i fellesskap

utnytte sin samlede evne til å finansiere digitaliseringsarbeidet. En mulig modell er å kombinere brukerbetaling, nasjonal betaling og spleiselag i ulike varianter. I dag er det felles betaling av sikkerhetsutvalgets arbeid fra alle fellesråd og Kirkerådet. Hovedorganisasjonen KA har også en frivillig digitaliseringsavgift blant medlemmer fra fellesrådene. Denne blir brukt i kirkens digitaliseringsarbeid. Å finne gode modeller her vil være en av de viktigste oppgavene for digitaliseringsutvalget å følge opp.

3.3. Medbestemmelse for arbeidstakere

I denne omgang gjelder ikke denne saken innføring av nye rutiner eller systemer. Samtidig er konsekvenser av denne saken at det kan og vil skje. Arbeidstakerorganisasjoner i kirken har vært involvert som høringsinstanser. Ved senere valg og innføring av digitale fellesløsninger og fastsetting av rutiner som påvirker ansattes arbeidshverdag, skal informasjon og medbestemmelse ivaretas i tråd med gjeldende arbeidsrettslige regler og avtaler. Kirkerådet legger opp til at regelendringene i denne saken trer i kraft fra 1. januar 2026. Spørsmålet om hvordan regelendringene skal gjennomføres, gjøres i henhold til hovedavtalen § 9-3 h) til gjenstand for medbestemmelse.